

14 Februarie 1954.

Înalte maistre,

Vicisitudinile vieții mele, - care nu sunt de loc obișnuite, - au făcut să nu dău glas sentimentelor pe care îi le văd, - nu într-o rugăscă de lung.

Trebuie totuși să fi mărturisesc cu sinceritate și cu sinceritate am avezutuți căbe învîlășită, că nu am gândit de multe ani la d. ta.

De calea ori a venit căte unul de-ni noștri de la Cluj, l-am discutat, dacă te-a vazut și cum o duci.

În niciun caz nu mă dezvăluie vorba omului. Dacă am fi trăit în acelă vară, nu am fi vorbit atât de des! Pe fratele meu l-am învîlășit usor dar soarta și-a bătut joc de sentimentele noastre și nu-a dezvăluit mereu.

Aș vorbi și singur, confidencial, prezența mea, acolo, alături, cum te simți mai singur.

Mărturiele din vorzile d. tale pe care le cunosc din licență, nu am aprobat atât de mult de varcă și nu fi fost statuți confident. Asta e ceea ce nu poate realiza de către marec asta.

N-am uitat nici poemele ve care mi le ai citit când am fost ultima oară la Cluj.

Citesc multe poezii, dar mai rătăcesc în ele, ^{cum} călăț de puțini oameni.

N-a bucurat zincul de prenșie dreapta ce îți s-a acordat.

Îți trimit urazi de sănătate. Ideia că aferi mai exasperată.

Au rugat pe Rău să-l îmbrâneze și nouă men volum, în care vei săsi, pe încolț, ceea ce din sensibilitate care ne înfrățează.

Cu frîntescă dragoste.

Demostenes Botz.

